

عنوان مقاله:

ارزیابی اثر ضد دردی تجویز تیموکینون در موش صحرایی دیابتی و تعیین نقش پراکسیداسیون لیپیدی سرم

محل انتشار:

دانشور پزشکی (نشریه پژوهشی پایه و بالینی)، دوره 20، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

اورانوس پوردهنده - دانشگاه پیام نور

سیما نصری - دانشگاه پیام نور

مهرداد روغنی - دانشکده پزشکی و مرکز تحقیقات نوروفیزیولوژی، دانشگاه شاهد

پروین صالحی - دانشگاه پیام نور

تورانخت بلوچ نژاد مجرد - دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

خلاصه مقاله:

مقدمه و هدف: هیپرآلرژی یکی از علائم دیابت قندی محسوب می‌شود که کیفیت زندگی افراد مبتلا را تحت تاثیر قرار می‌دهد. تیموکینون مشتق از سیاهدانه دارای آثار ضد دیابتی و ضد التهابی است. در این بررسی اثر ضد دردی آن در موش‌های صحرایی دیابتی شده توسط استرپتوزوتوسین مورد ارزیابی قرار گرفت. مواد و روش‌ها: موش‌ها به گروه‌های کنترل، کنترل تحت تیمار با دوز بالای تیموکینون، دیابتی، کنترل و دیابتی دریافت‌کننده سدیم سالیسیلات، دیابتی و دیابتی‌های تیمارشده با دوز پایین یا بالای تیموکینون تقسیم شدند. تیموکینون در دو دوز ۵/۲ و ۵ میلی‌گرم بر کیلوگرم (داخل صفاقی) بعد از یک هفته از القای دیابت توسط استرپتوزوتوسین به مدت ۵ هفته تجویز شد. یافته‌ها: تیموکینون موجب کاهش معنی‌دار نمرات درد موش‌های دیابتی در دو مرحله حاد و مزمن آزمون فرمالین شد ($p < 0.05$) و تزریق سدیم سالیسیلات نمره درد را در مرحله مزمن به‌طور معنی‌دار کاهش داد ($p < 0.05$). به‌علاوه، تجویز تیموکینون به موش‌های دیابتی یک کاهش معنی‌دار در مدت زمان تاخیر در بیرون کشیدن دم در مقایسه با گروه کنترل ایجاد نکرد؛ همچنین تیموکینون میزان مالون دی‌آلدئید را در سرم موش‌های دیابتی به‌طور معنی‌دار کاهش داد ($p < 0.05$) نتیجه‌گیری: تجویز تیموکینون موجب کاهش معنی‌دار شدت درد در دو مرحله حاد و مزمن آزمون فرمالین در مدل تجربی دیابت قندی می‌شود و بر آستانه درد حرارتی تاثیر ندارد و بخشی از این اثر از طریق کاهش پراکسیداسیون لیپیدی در نواحی محیطی بدن به‌انجام می‌رسد.

کلمات کلیدی:

تیموکینون، دیابت قندی، اثر ضد دردی، آزمون فرمالین، آزمون غوطه ور کردن دم در آب داغ، مالون دی‌آلدئید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1765910>

